

Здравецъ

Детски вестник за здравно възпитание, предпазна медицина и здрав живот

Предъ коледната елхичка

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ 10 ЛВ.
НА ПОСЛЕДОВАТЕЛНИ СЪСТАВНИЦИ 20 НА СТО
НА РЪЧНА ПРОДАЖБА ЕДИН БР. 2 ЛВ.

ИЗЛАЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редактор: Д-р Н. СТАНЧЕВ — същ. по актр. и детски болести
Редактура-столеник: Царевска Д-р Станчева
София, I. Сердика 18. II. ет. Пош. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

Одобрен и препоръчан от М-вето на нар. просв. съв. № 3441 от 9. X. 1936 г. от Г. Д. за здраве съв. № 112245, 17. VII. 1936 г.

Сътрудничат именити наши детски писатели, lékaри, педагози, художници, композитори и учители

Във „Здравецъ“ в чест на „Билг. журнал. д-во — София“, е публикуван уставът съставен № 2908 от 20. X. г. от М-вето на вътрешните работи и народното здраве

Защитни сили

Много сж враговетъ, мили деца, които заобикалят човъка; тѣ сж видими и невидими. Вие се запознахте вече съ невидимитъ ваши врагове — микробитѣ. Тѣ постоянно нападат човъка и се мжчатъ да го разболѣятъ и унищожатъ. Но въпреки това, всички хора не заболяватъ, даже и да се заразятъ съ микроби. Много отъ васъ сж имали братчета и сестричето, болни отъ нѣкои заразни болести, напримѣръ, шарка, дифтеритъ, скарлатина, тифусъ или друга, но не сж се разболѣли. Защо?

Въ човъшкия организъмъ има различни сили, които иматъ за задача да поддържатъ здравето му и да го предпазватъ отъ болеститѣ. Тия защитни сили, които отдѣлятъ кръвта и тѣлеснитѣ клетчи, водятъ борба съ микробитѣ и въ повечето случаи ги унищожаватъ. Тогава човъкъ или въсьмъ не болеува или се чувствува само малко неразположенъ. Когато тия чудотворни сили сж отслабнали или микробитѣ сж много зли и ядовити, заразениятъ човъкъ се разболява и страда болень въ легло.

Нѣкои хора се раждатъ съ много добре развити защитни сили и мжко болеуватъ. Други пъкъ сж си винаги слаби и предразположени къмъ заболяванията. Една е прекервалъ, дори и леко, нѣкоя заразна (микробна) болестъ, той вече не болеува отъ нея, или пъкъ я прекерва много леко. Защитни сили могатъ да се образуватъ и съ помощта на болясвачето. Вие, деца, сте всички ваксинирани (болясни), противъ една ужасна болестъ — едрата шарка (вариола) както това детенце на картинката. Тя се прекерва тежко, обезобразява лицето и е много смъртоносна. Вариолата вече не върлува у насъ, защото всички деца биватъ болясвани. Сега се почва болясване съ инжекции противъ дифтеритъ (лошо гърло). И тя ше изчезне, ако всѣко дете бива болясано.

Защитнитѣ сили [отслабватъ отъ гладуването, простудата и преумора, отъ прекерани тежки болести, отъ лошо, тъмно и влажно жилище, отъ мръсенъ и задушенъ въздухъ, отъ вино, ракия и тютюнъ. Вие, мили деца, трѣбва отъ малки да следите да поддържате защитнитѣ си сили, които ше ви предпазватъ отъ микробитѣ. Водете единъ здравъ, природособразенъ животъ, пазете се отъ спиртни питиета и отъ всичко което отслабва защитнитѣ сили. Тогава ше бъдете здрави и ше преуспѣвате въ живота. Здравейте!

ЧИЧО ЗДРАВЕЦЪ

Веса Паспалеева

СТАРАТА ЕЛХА

(коледенъ разказъ)

Нѣколко последователни удара отъ бравда разскоха тишината на заспалата борова гора. Върху прѣсияна сивгъ съ шумъ се струполи стройна кичеста елха. Елгъръ, гоборавъ, мюмъкъ я метна на рамото си, и, полсирвайки съ уста, удари надълу къмъ широкия пътъ за града.

Следъ нѣколко дни елхата стоеше богато украсена въ еднa широка гостна стая. Смѣхън захари човѣчката и сребърни камбанки се люлеаха на тѣхъни палещици по клонитѣ ѝ. Запалка разношнитѣ свѣчки и децата се уловиа на хорце. Запха радостно, зачуруликаха въ безгриженъ смѣхъ

Нова година

Сурва, сурва, суровака,
Здрава, весела година!
Нека въ нашата родина
Всѣки радостъ да дочака!
Чудно слънце да огрее,
Вредомъ пѣсенъ да се пѣе.
Надъ полета и градини
Плодородие да мине.
По рудини и бѣри
Пакъ овчарче да засвири,
Бодра пѣсенъ да засвири,
Вакло стадо да разшири.
Въ плодни орници орача
Съ надежди да закрачи,
Срѣдъ пшеничнѣ жътварки,
Да размахатъ паламарки.
Вредъ, въ колиби, въ мрачни
хижи,
Да се прѣснатъ тежки грижи,
Да разминатъ и неволи,
Вечъ да нѣма гладни, голи —
Черна жъка по земята,
Люти жалби на душата...
Само щастие да бѣде,
Нека Господъ тѣй отсѣди —
Само щастие и радостъ,
Вѣчна, чудна, златна младостъ!
Сурва, сурва суровака!
Здрава, весела година —
Нека нашата родина,
Свидни дарове дочака!...

Владимиръ Русалиевъ

ПЪРВАТА РОНБА

отъ К. Грабъ

Този брой е ДВОЕНЪ съ КАЛЕНДАРЪ и струва 2 лева

около нея. До късно ѝграха и се радваха на своитѣ коледни похвалци. Най-после гостната притиха и елхичката остана сама. Презъ широкия прозорецъ тя видѣ планината, загърната въ мъглата отъ звезди. Въ пазитѣ ѝ прѣмѣше тѣмната борова гора.

— Мамо! Мамо! протегна ръце елхичката... О, колако ми е тежко тукъ... Какъ искамъ отново да се върна въ гората!...

— Сѣдиж мигъ и старата елха простираше ръце въ далечината... Къкъ готвения градъ облявъ въ свѣтлина...

— Къде ми е моето любимо дете? — Къде е моята весела елхичка?

— Га, га, га! обадѣ се стариятъ гарванъ, стущенъ върху единъ изсъхналъ клонъ, Азъ ще литна надъ високитѣ здания и ще намѣря твоята елхичка... Не тжгувай мила бабичко, утешавай се той, съвѣлно примигвайки съ очи!...

Веселитѣ катерички искаха

да разсѣятъ тжглата ѝ!... гонѣха се по кичеститѣ клози около нея и ровѣха съ рунувитѣ си опашки бисерия сивгъ, но старата елха все повече се прѣгърбваше и не преставаше да плаче за детето си.

Подиръ Василевенъ, почти всички елхи отъ стаятѣ бѣха изнесени навънрѣ. Съ поклѣтитѣ листица лежеше и младата елхичка въ широкия сайванъ.

Колако пакѣ вѣтрѣтъ я перѣше съ крилото си, тя се погледнаше радостно, но тутакси отпаднала полѣгаше върху купчината стари чували...

Колако ѝ се искаше да види сивжния върхъ на планината!... Да се порадва на зелената гора, но подъ сайвана бѣше тѣй тжготно и тъмно много тѣсно.

Една сутринъ сухитѣ ѝ клончета запрѣцеха въ готварската печка.

— Га! Га! Га! Не несело зарѣчи стариятъ гарванъ кичацѣ надъ високия куминъ на грамадната кооперация.

Отъ синия пламъкъ, мигъ следъ мигъ, се стопляваше нѣкогашната стройна, зелена елхичка... Дожаля му. Широа чериятъ си криле и полете въ синкавата сивжния утриня къмъ гора.

Елхата щомъ го видѣ да иде откъмъ града отправи простѣдени очи и го запита:

— Гарване... видѣ ли моето дете? Нами ми обеща да го намѣришъ.

Черниятъ гарванъ поиска да укрѣе истината, но една сълза изпревари думитѣ му, капна отъ очитѣ му и опари сирѣчканото лице на старата елха.

Тя разбра какво се е случило съ нейната розицка, въздхна дълбоко и още повече се прѣгърби отъ жалъ.

А веселитѣ катерички се мѣтаха отъ клонъ на клонъ и галѣха съ мекитѣ си опашки сребриститѣ клончета на младитѣ елхи.

Веса Паспалеева